

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 3

INCERT CAMÍ

Eduard Prats

Quorum
LLIBRES

Primera edició: setembre de 2016

© Eduard Prats

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91 • Fax 977 61 43 57

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-06-8

DL T 925-2016

*Dedicat a Joyce Carol Oates que, amb el seu conte Au sable
(Infel. Historias de transgresión, Alfaguara, 2009),
va inspirar aquest relat.*

Digue'm, oh musa! quins eren, qui va ser el primer
o qui el darrer que va espolsar-se la son en aquell
lloc de foc per fer cap a la crida del seu sobirà i com
els més propers a ell en dignitat van arribar a la dià-
fana platja mentre la multitud indecisa continuava
allunyada.

JOHN MILTON
El paradís perdut. Llibre primer

L'home viu mentre té alguna cosa per fer a la terra.

SANDOR MARAI
L'última trobada

PRIMERA PART

1

DANIEL

*Dijous, 1 de juliol de 2010,
Sant Cugat*

En la quietud del capvespre va sonar el telèfon i va fer que el Daniel, adormit per la xafogor estiuenca, reaccionés lentament. Tan lentament que en despenjar l'auricular la connexió s'havia tallat. "Ja tornarà a trucar si vol." No havien passat ni cinc minuts quan el timbre, monocordi, insistí de nou.

—Dani? Hola, sóc jo, l'Agustí!

Era el seu sogre. Que rar! Feia anys que l'Agustí no trucava abans de les deu de la nit per aprofitar la tarifa reduïda. Ni tan sols ho havia fet el dia que la seva dona, l'Elvira, havia tingut aquell col·lapse.

—Com esteu? La Flora i els nens estan bé?

Quina entonació més estranya! No semblava la veu de l'Agustí. Per què cridava tant? Era com si estigués preocupat perquè no el poguessin sentir bé. Semblava eufòric, cosa que succeïa amb poca freqüència i menys per telèfon. En els darrers anys les trucades nocturnes del sogre s'havien convertit en un malson per a la Flora. En aquestes ocasions l'Agustí, després de les breus salutacions de rigor, encetava tedioses diatribes contra la conxorxa dels poders fàctics, contra els nens dels veïns i la seva cridòria, contra els torracollons que tenen el costum d'escopir pel carrer, contra els gossos que borden i, en els darrers temps, contra el fred que passava cada cop que s'havia de fer una ressonància magnètica del genoll.

L'últim any els que s'emportaven la palma eren aquells maldestres de bata blanca que tractaven el càncer de la seva dona. En definitiva, l'Agustí era un vell empenyat per la vellesa i per la impertinència de la crua realitat. El Parkinson l'havia acabat d'enfonsar. Però qui gosaria retreure-li alguna

cosa a aquell pobre octogenari? No ho faria la seva filla ni molt menys el seu resignat gendre.

No obstant això, l'Agustí avui no estava enfadat. Amb la veu monòtona dels darrers temps, i aturant-se molt sovint, va preguntar al Daniel per la seva feina d'enginyer, per la Flora i pels néts, la Mònica i el Pau, ja grans i emancipats, aquells néts que l'Agustí tant adorava de petits. Es veia que estava fent un gran esforç. Així va seguir una estona fins que el Daniel, neguitós, el va interrompre:

—Un moment, Agustí... La Flora ha anat al centre comercial. Tornarà al voltant de les vuit. Voldràs que et truqui més tard?

El sogre, amb un riure artificios, va endegar-li sense embuts:

—Et cansa parlar... amb el iaio, eh?

El Daniel, mirant d'escapolir-se, amb veu ferma va dir:

—Agustí, que hem estat parlant!

—És clar que hem estat... parlant, amic meu, i me n'alegro d'haver-ho fet —la força de la veu s'esvaïa per moments—. He tingut sort que... tu hagis agafat el telèfon en comptes de la Flora. No dispo de gaire temps —dues o tres respiracions fatigoses— per explicar-me, i prefereixo fer-ho amb tu.

—Sí? —va afegir el Daniel amb recança. Mai, en els trenta anys que feia que es coneixien, l'Agustí Biarnés l'havia tractat d'amic. El sogre devia estar pitjor. O l'Elvira? La quimioteràpia l'havia deixat molt abatuda. Tal volta estava greu. Ella que sempre havia estat tan plena de vitalitat! L'haurien d'internar? O potser no? O tot tenia a veure amb el Parkinson de l'Agustí?

Ell i la Flora no havien visitat la parella d'ancians des de feia més de sis mesos i va sentir-se culpable. Però vuit-cents quilòmetres era molt lluny, o una mica lluny segons com es mirés. Ells ja havien intentat convèncer-los, feia anys, que aquell retorn al poble castellà de l'Elvira no era una bona idea, però l'apropament a les arrels, o el desig de tranquil·litat, o més probablement els motius econòmics havien pesat més que les bones paraules. I ara allà estaven els avis, en plena *serrania* de Gredos, només connectats per telèfon cada nit de diumenge. Primer la Flora parlava amb la seva mare una llarga estona i es posaven al corrent de totes les novetats. Al final, uns minutets amb el pare, i deixava que s'esbravés una mica fins que ella tallava amb l'excusa del sopar.

Rememorant les imatges de la darrera visita, la tremolor grotesca de l'Agustí i la migrada figura de la seva sogra, va sentir pena i preocupació.

Però ara estaven tots dos homes agafats a l'auricular i l'Agustí deixant anar, amb la seva veu trencada i fosca, que si els glòbuls blancs de l'Elvira, que si uns ganglis entremig dels pulmons, que si unes transfusions repetides... En definitiva, tot un calvari. I que ells tenien la cosa... molt clara i que el tema ja estava tancat definitivament. Res a veure amb els discursos sobre els estalvis o sobre les foteses domèstiques d'altres èpoques.

—La setmana passada vam... prendre la nostra decisió. No us truco perquè discutim... sobre el futur, m'entens, Dani? —amb un fil de veu va continuar:— Només us demanem que acompliu els nostres desitjos.

—Els vostres desitjos?

El Daniel va asseure's. Les coses agafaven un gir inesperat. Què dimonis era tot allò? I l'Agustí en la distància continuava escanyant-se.

—Hem estat remirant els àlbums i les fotos velles i ens... ho hem passat d'allò més bé. Han sortit coses que feia molts anys que no veia. L'Elvira no... ha parat de dir “vaja, i tot això ho vam fer? Tantes celebracions, tants viatges, tants regals!” —una aturada d'uns segons i uns esbufecs van mostrar que s'esgotava per moments.

—Agustí, ja ho parlarem amb calma tot això —va dir amb ànim caritatiu.

—Deixa'm acabar... cooollons!

Aquest era el seu sogre de sempre.

—En certa forma és dolorós pensar que hem... estat maleïdament feliços sense haver-nos-en adonat del tot. Tants anys junts l'Elvira i jo i... tantes experiències viscudes que podrien omplir quatre o cinc vides.

—Disculpa'm Agustí, quina decisió heu pres?

—T'ho repetiré, volem que... accepteu els nostres desitjos. Penso que tu ho pots entendre.

—Jo?... Jo què he d'entendre?

—Home, ja coneixes la Flora, és... molt sentimental i a mi em seria molt difícil explicar-li tot això serenament.

A l'altra banda del telèfon l'Agustí ja no podia dir ni fava.

—On sou? Sou a Arenas?

—No.

El Daniel va restar en silenci uns pocs segons.

—Llavors on sou? Sou a l'hospital d'Àvila o a Salamanca?

—No, som a... la caseta.

—A la caseta de la serra?

—Això és. Aquí... estem l'Elvira i jo.

—Sols?

—Sí.

S'estava referint a la petita propietat dels sogres a la serra de Gredos, a molts quilòmetres de distància d'Arenas. Un viatge en cotxe de quasi una hora per una carretera estreta. Què dimonis feien allà? Des que l'Elvira s'havia posat malalta no hi anaven perquè quedava molt lluny, el viatge era feixuc i en cas de complicacions estaven mal comunicats. La caseta estava força bé, tenia diverses habitacions, l'aigua canalitzada des d'una fonteta propera, una cisterna i un generador de gas que li feia arribar el corrent elèctric. Però el lloc era molt solitari. Les vistes eren magnífiques, encara que la propietat quedava lluny de tot arreu. Feia tres o quatre anys, la Flora i ell havien anat amb els nens a passar unes vacances a la serra i dos dies després ja estaven parlant de marxar.

S'empassà una mica de saliva. No era el cas d'interrogar el sogre. Se sentia com un alumne de secundària cohibit davant el professor.

—Agustí, escolta, què feu l'Elvira i tu a la caseta?

La resposta va arribar esvaïda però nítida:

—Estem intentant resoldre la nostra situació. Hem pres una decisió i per això... us ho fem saber.

El Daniel va sentir com si li haguessin donat un cop de puny a l'estómac. "Què és això? Què està passant?" Aquesta trucada no era possible. Era un error. L'Agustí deia que portaven dos anys preparant allò des que li van diagnosticar a ell la malaltia. Havien estat reunint el que era necessari: barbitúrics potents i fiabls que els havia receptat don Eladio. Pas a pas, res havia quedat a l'atzar.

—Saps? —va dir l'Agustí amb un bri d'orgull—, sóc un home... que prepara les seves coses amb força... antelació.

Era cert, s'havia de reconèixer, el seu sogre era així. El Daniel es va preguntar quants diners tindria l'Agustí —"quin pensament més inoportú". Algunes inversions a borsa ben fetes en el seu moment, la casa a Falset ara llogada, la propietat d'Arenas. Es va sentir malament. Per què havia de pensar en tot allò en aquest moment? "Ens deixaran la major part a nosaltres, a qui si no?" Sense més li va venir el record del somriure de l'Elvira quan preparava els sopars de Nadal i el goig que feien els regals dels nés embolicats en papers de colors.

—M'ho has de prometre, Daniel. He de confiar... en tu. No puc fer-ho en ningú més —va dir l'Agustí amb to ronc i exigent.